

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/27/2016
Identifikačné číslo spisu:	8613204275
Dátum vydania rozhodnutia:	15.02.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:8613204275.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sluka, PhD. a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Heleny Haukvitzovej, v spore žalobkyne Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom v Piešťanoch, Teplická č. 7434/147, IČO: 36 234 176, zastúpenej Advokátskou kanceláriou ERASMUS LEGAL, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Justičná č. 9, proti žalovanej D. M. bývajúcej v P., o zaplatenie 115,92 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Svidník pod sp.zn. 6C/260/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. júna 2015 sp.zn. 5Co/133/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Svidník (ďalej „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 23. januára 2014 č.k. 6C/260/2013-46 zamietol žalobu, účastníkom nepriznal náhradu trov konania a žalobkyňu zaviazal nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania.

2. Krajský súd v Prešove (na odvolanie žalobkyne) rozsudkom z 25. júna 2015 sp.zn. 5Co/133/2014 potvrdil rozsudok prvoinštančného súdu (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.). Výslovil, že žalobkyňa nemá právo na náhradu trov konania (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.).

3. Súdny rozhodnutia o zamietnutí žaloby zhodne odôvodnili zánikom záväzku žalovanej, ako dlžníčky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo 14. októbra 2008, splnením ku dňu podania žaloby. Vychádzali zo záveru, že poskytnutý úver bol bezúročný, lebo zmluvne dohodnutý úrok (viac ako štvornásobne) podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru a je preto neplatne dojednaný pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka). V podrobnostiach ďalej dovolací súd odkazuje na písomné odôvodnenia rozhodnutí.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa 14. augusta 2015 dovolanie dôvodiac, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p. v spojení s § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), pretože rozsudok odvolacieho súdu nie je riadne odôvodnený a je nepreskúmateľný. Odvolací súd sa nevysporiadal so zásadnou argumentáciou odvolateľky, najmä s existenciou právnej úpravy výšky úrokov z úveru platnej v čase uzavretia zmluvy, čo by zásadne ovplyvnilo rozhodnutie vo veci. Namietala, že odvolací súd nesprávne právne posúdil vec (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a konanie je postihnuté inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

5. Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

6. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

8. Na odôvodnenie svojho záveru dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 CSP stručne uvádza, že dovolaním je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok prvoinštančného súdu, nejedná sa teda o prípad prípustného dovolania v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., predovšetkým (ale) ide o neprípustné dovolanie v zmysle § 238 ods. 5 O.s.p., nakoľko peňažné plnenie, o ktorom bolo v danej veci rozhodnuté nepresahuje trojnásobok minimálnej mzdy 115,92 € < 1013,10 €, ktorá ku dňu podania žaloby (24. júla 2013) predstavovala sumu 337,70 € (na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada); v deň podania žaloby určovalo výšku minimálnej mzdy ustanovenie § 1 písm. a/ nariadenia vlády č. 326/2012 Z.z., ktorým sa ustanovuje výška minimálnej mzdy. K prípustnosti dovolania porovnaj R 27/2014 (dostupné na), preto sledované účinky dovolania by mohli nastať iba v prípade väd zmätočnosti (§ 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p.). Také vady konania ale dovolací súd nezistil. Účinok, ktorý chcela žalobkyňa vyvolať podaním dovolania, preto z tohto dôvodu nenastal.

9. Najvyšší súd so zreteľom na bod 8 tohto odôvodnenia konštatuje, že prípustnosť dovolania žalobkyne je vylúčená ustanovením § 238 ods. 5 O.s.p. Neprípustnosť dovolania v takom prípade znamená, že sa v podstatnej miere zužuje právna možnosť využitia zákonom prezumovaných dovolacích dôvodov, a teda možnosť dovolateľov domáhať sa reparácie prípadných nesprávností v súdom konaní, ktoré sa spájajú s tzv. inou vadou v konaní majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Dovolateľka zastúpená kvalifikovaným zástupcom v dovolaní výslovne odvolaciemu súdu vyčíta, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, lebo podľa jej názoru súdy nesprávne posúdili otázku (ne)platnosti dohodnutých úrokov z úveru, ich závery sú tiež nepreskúmateľné, čím uplatňuje dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. K týmto argumentom dovolací súd odkazuje na svoju konštantnú judikáciu, podľa ktorej k dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. by bolo možné prihliadať len v prípade procesne prípustného dovolania, čo však nie je tento prípad (viď napr. R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 102/2012, 7 Cdo 116/2013, a iné). Z uvedeného plynie, že na dovolateľkou uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (i keby bol prípadne opodstatnený) dovolací súd nemôže v tomto konaní prihliadať.

10. Dovolateľka v súvislosti s tvrdením vady zmätočnosti v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je neodôvodnené, nepreskúmateľné. Na rokovaní

občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016.

11. Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. V preskúmvanej veci obsah spisu v ničom neodôvodňuje uplatnenie druhej vety predmetného stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len takých ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry ESEp. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V danom prípade treba mať na pamäti, že konanie pred prvoinštančným súdom a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa. Dovolací súd nezistil, že by v predmetnej veci išlo o prípad výnimky, na ktorú dopadá druhá veta vyššie citovaného zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. K námietke žalobkyne, že odvolací súd sa nevyjadril k dôvodom obsiahnutým v jej odvolaní, pokiaľ ide o právnu úpravu vzťahujúcu sa k výške úrokov pri úvere platnej v čase uzavretia zmluvy o úvere (argument „právnu úpravu úroku z úveru nemôže súd považovať za rozpornú s dobrými mravmi“), je potrebné uviesť, že explicitne sa jej odvolací súd venoval na strane 8 a 9 odôvodnenia rozsudku. Správnosť prijatých záverov dovolací súd nemal oprávnenie preskúmať.

12. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka namieta aj nesprávne právne posúdenie veci. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

13. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a treba ho odmietnuť podľa § 447 písm. c/ CSP.

14. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.